

HET KERSTAVONTUUR VAN

EBENEZER
SCROOGE

CHARLES DICKENS' A CHRISTMAS CAROL

VERTAALD EN BEWERKT DOOR DIEDERIK VAN VLEUTEN

TEKST DIEDERIK VAN VLEUTEN • UITGEVERIJ HOOGLAND & VAN KLAVEREN

ALICE HOOGSTAD - ANNEMARIE VAN HAERINGEN - ANNETTE FIENIEG - CARLL CNEUT - CHARLOTTE DEMATONS

DAAN REMMERTS DE VRIES - DIETER SCHUBERT - FLEUR VAN DER WEEL - GEORGIEN OVERWATER

HANNEKE SIEMENSMA - HARMEN VAN STRAATEN - INGRID SCHUBERT - JESKA VERSTEGEN

LUDWIG VOLBEDA - MARIEKE NELISSEN - MARIJE TOLMAN - MARTIJN VAN DER LINDEN

MIES VAN HOUT - SYLVIA WEVE

UITGEVERIJ HOOGLAND & VAN KLAVEREN

VOORWOORD

Marley was dood. Dat om te beginnen. Daarover bestaat geen enkele twijfel. Zo begint dit kerstverhaal al meer dan 180 jaar, met iemand die in de allereerste zin van het allereerste hoofdstuk meteen al dood is. Dan wil je natuurlijk weten hoe het verder gaat. Maar voor deze keer begin ik iets anders. Dat verandert natuurlijk niets aan het feit dat Marley dood was. Twijfel niet. Die was zo dood als een deurnagel.

Het sneeuwde, en niet zo'n beetje ook. Een gordijn van vlokken daalde neer over de stad. Een krijtwit tapijt rolde zich uit over alle straten en steegjes, over alle bruggen, over de daken van gebouwen en huizen. En het leek er helemaal niet op dat het minder zou gaan sneeuwen.

Dat kon maar één ding betekenen: een witte kerst! Voor de kinderen was dat natuurlijk het allerleukst: sneeuwballen gooien. Heerlijk! Naar elkaar, tegen de ramen van andermans huis of – de hoofdprijs – vol op de bril van de buurman. En dan weer naar binnen, naar de warmte en gezelligheid, de bomen vol kaarsjes en de tafels vol lekkers. Wie wil dat niet?

Nou, Ebenezer Scrooge wilde dat niet. Hij had een enorme hekel aan kerst. Kerst was onzin!

Dat woord gebruikte hij de hele dag door: onzin. Bijna alles in zijn wereld was onzin, en kerst stond bovenaan.

Scrooge keek door de ramen van zijn kantoor naar buiten. Boem! Daar knalde de eerste sneeuwbal al tegen zijn voordeur. Boem! Daar spatte de tweede uit elkaar op het houten bord aan de gevel. *Scrooge & Marley*. Zo stond het er nog steeds: *Scrooge & Marley*. Zijn zakenpartner was al zeven jaar dood, maar Scrooge had zijn naam laten staan. Hij gaf ook gewoon antwoord als nieuwe klanten hem per ongeluk aanspraken met Marley. Dat interesseerde hem niks. Onzin!

Scrooge zou er goud voor overhebben om kerst helemaal af te schaffen. Nee, geen goud. Nog geen cent. Want Scrooge was een enorme gierigaard, een echte vrek, die niemand iets gunde, ook zichzelf niet. Nog nooit had hij een zwerver iets gegeven, geen kind kreeg van hem ook maar het kleinste cadeautje. Een nare kerel was het, die Scrooge, met zijn scherpe kin, zijn spitse neus, zijn enorme bakkebaarden en zijn hoge hoed. Met zijn zure gezicht, waar nooit een lachje vanaf kon. Iedereen ontliet hem. Kinderen doken weg als hij eraan kwam. Zijn uitstraling was zo koud, dat klanten die hartje zomer op zijn kantoor kwamen een trui aantrokken. Niemand vond hem aardig. Niemand die ooit zou zeggen: Scrooge is binnen, het feest kan beginnen.

En nu dan Marley. Die had op kerstavond, nu dus precies zeven jaar geleden, zijn laatste adem uitgeblazen. Daarover geen twijfel. De dominee en de begrafenisondernemer hadden de papieren ondertekend waar dat met grote letters op stond. Scrooge had alles geërfd wat Marley had nagelaten.

Is het zo belangrijk te weten dat Marley dus zo dood was als een deurnagel? Dat mag je rustig zeggen. Als Marley nog geleefd had dan was dit verhaal er nooit geweest. En dus ook niet die ene wonderlijke kerst die Ebenezer Scrooge zich zou blijven herinneren tot aan zijn eigen dood.

2 VROLIJKE KERST

MARIEKE NELISSEN

De stadsklokken sloegen drie uur. Het begon al akelig donker te worden. Het sneeuwde niet alleen, het was ook steenkoud. Door de straten en stegen kroop een dikke, grijze mist. Alle mensen gingen vroeg naar huis, want over een paar uurtjes was het kerstavond. Maar Scrooge was nog druk bezig in zijn kantoor. Natuurlijk was hij nog bezig, hij was altijd bezig. In een klein kamertje naast zijn kantoor zat ook zijn assistent Bob Cratchit nog te werken. Die verdiende bij Scrooge al jaren hetzelfde hongerloontje. De trouwe medewerker rilde van de kou. Zijn baas had voor zichzelf al een heel klein vuur, maar het vuurtje waar hij het mee moest doen was om te huilen. Er brandde, naar boven afgerond, één kooltje in zijn haard. Hoelang nog? dacht Cratchit.

'Vrolijk kerstfeest, oom!' Het was Fred, de neef van Scrooge. Niemand in de stad had een beter humeur dan hij. Scrooge had hem niet horen binnenkomen en nu stond hij ongevraagd voor hem. Met een vraag die hij ieder jaar stelde en waarop hij het antwoord al wist.

'Oom Scrooge, komt u eerste kerstdag bij ons eten?'

'Onzin!' snauwde Scrooge.

'Emmy en ik zouden het heel gezellig vinden.'

'Wat is er gezellig aan kerst? Het liefst zou ik iedere idioot die *Vrolijk kerstfeest* roept met zijn eigen kerststol en al de oven in smijten om hem daarna te begraven met een hulsttak door zijn hart.'

'Een prachtige zin, oom. U weet het zeker?'

'Ik heb wel wat beters te doen.'

'Wat jammer. Mocht u zich bedenken, u blijft welkom morgen.'

Fred gaf Cratchit in de deuropening een knipoog. 'Fijne kerst, Cratchit. Dat jij in deze hitte kan werken!'

Cratchit knipoogde terug. 'Het is een gave, mijnheer Fred.'

Een half uur later stonden er twee heren voor de deur. Ze kwamen collecteren voor de daklozen, de armen en verder iedereen die zich in deze maatschappij niet gehoord voelde. Ze konden weer vertrekken, Scrooge gaf ze geen cent. Vervolgens begon er op de stoep een kleine jongen een kerstlied te zingen, in de hoop op een kleine beloning. Scrooge tikte nijdig op het raam.

'Ophoepelen! Ik kom voor jouw deur toch ook geen kerstlied zingen?'

De klok sloeg vijf. 'Je wilt morgen zeker vrij, Cratchit?'

'Graag, mijnheer.'

'En ik mag die dag wel gewoon je loon betalen?'

'Het is maar één dag per jaar, mijnheer.'

'Kom dan overmorgen maar twee uur eerder.'

Cratchit haastte zich naar buiten. Scrooge blies de kaarsen uit en sloot het kantoor af. De sneeuw kraakte onder zijn schoenen toen hij de doodlopende steeg naar zijn huis inliep, waar niemand op hem wachtte.

